

disputants-חולקים-◊ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבת-הזורק		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
יריעות התחנות של תכלת ושל ארגמן ושל תולעת שני ושל שש, ועליונות של מעשה עזים, וגדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחנות. דאילו בתחנות כתיב (שמות לה) וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ואילו בעליונות כתיב (שמות לה) וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טוו את העזים.	תנו רבנן:												■	◊
שטוף בעזים, וטווי מן העזים.	ותניא משום רבי נחמיה:												■	
שתי גוזזראות כל.													■	<
עגלות, תחתיהן וביניהן וצדיהן - רשות הרבים.	רב משום רבי חייא:												■	◊
בין עגלה לעגלה כמלא ארך עגלה. וכמה ארך עגלה - חמש אמות.	אביי:												■	◊
למה לי? בארבע ופלגא סגי.													◊	
כי היכי דלא לידחקו קרשים.													!	
צידי עגלה כמלא רחב עגלה. וכמה רחב עגלה - שתי אמות ומחצה.	רבא:												■	◊
למה לי? באמתא ופלגא סגי.													◊	
כי היכי דלא לידדו קרשים.													!	
אלא דקיימא לן: דרך רשות הרבים שש עשרה אמה, אנן דגמרינן לה ממשכן, דמשכן חמיסרי הוא;													◊	
אמתא יתירא הואי, דהוה קאי בן לוי, דכי משתלפי קרשים - הוה נקיט להו.													!	◊
חולית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן - חייב, פחות מכן - פטור.													■	מ
למה לי למיתני חולית הבור והסלע ליתני הבור והסלע													◊	ג
מסייע ליה לרבי יוחנן													■	
בור וחוליתה מצטרפין לעשרה.	דאמר רבי יוחנן:												■	◊
בור ברשות הרבים, עמוקה עשרה ורחבה ארבעה - אין ממלאין הימנה בשבת, אלא אם כן עשו לה מחיצה גבוה עשרה טפחים	תניא נמי הכי:												■	
ואין שותין הימנה בשבת אלא אם כן הכניס לה ראשו ורובו.													■	צט:
ובור וחוליתה מצטרפין לעשרה.													■	צט:
עמוד ברשות הרבים גבוה עשרה ורחב ארבעה, וזרק נח על גביו מהו? מי אמרינן: הרי עקירה באיסור, הרי הנחה באיסור או דילמא: כיון דממקום פטור קאתיא - לא?	בעא מיניה רב מרדכי מרבה:												◊	צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [רבה]												!	◊
אתא שייליה לרב יוסף													o	צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [רב יוסף]												!	צט:
אתא שייליה לאביי													o	צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [אביי]												!	צט:
כולכו ברוקא דהדדי תפיתן	אמר להו: [רב מרדכי]												o	צט:
ואת לא תסברא?	א"ל:												◊	צט:
הנוטל מהן ונותן על גבן - חייב	והתנן:												◊	צט:
דילמא מתניתין במחט.	אמר להו: [רב מרדכי]												!	צט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

שבת-הזורק		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחט נמי, אי אפשר דלא מדליא פורתא											ז	צט:
דאית ליה מורשא											!	צט:
אי נמי: דרמיא בחריצה.											!	צט:
כותל ברשות הרבים גבוה עשרה ואינו רחב ארבע, ומוקף לכרמלית, ועשאו רשות היחיד. זורק ונה על גביו, מהו? מי אמרינן: כיון דאינו רחב ארבע - מקום פטור הוא, או דילמא: כיון דעשאו רשות היחיד - כמאן דמלי דמיא.	רב מישא, בעי רבי יוחנן:										!	צט:
קל וחומר, לאחרים עושה מחיצה - לעצמו לא כל שכן?	עולא:										!	צט:
כותל ברשות הרבים גבוה עשרה ואינו רחב ארבעה ומוקף לכרמלית ועשאו רשות היחיד, הזורק ונה על גביו - חייב, לאחרים עושה מחיצה - לעצמו לא כל שכן?	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר אשי אמר רב, וכן אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן:										■	צט:
בור תשעה, ועקר ממנה חוליא והשלימה לעשרה, מהו? עקירת חפץ ועשיית מחיצה בהדי הדדי קאתו - ומיחייב, או לא מיחייב.	בעי רבי יוחנן:										!	צט:
ואם תימצי לומר: כיון דלא הוי מחיצה עשרה מעיקרא - לא מיחייב, בור עשרה ונתן לתוכה חוליא ומיעטה מהו? הנחת חפץ וסילוק מחיצה בהדי הדדי קאתו - מיחייב, או לא מיחייב?											!	צט:
תיפשוט ליה מדידיה											ז	צט:
הזורק ארבע אמות בכותל, למעלה מעשרה טפחים - כזורק באויר, למטה מעשרה - כזורק בארץ. והזורק בארץ ארבע אמות - חייב.	דתנן:										ז	צט:
והא לא נה	והוינן בה:										ז	צט:
בדבילה שמינה שנינו.	ואמר רבי יוחנן:										!	צט:
ואמאי? הא קא ממעט מארבע אמות											ז	צט:
התם - לא מבטל ליה, הכא - מבטל ליה.											!	צט:
זרק דף ונה על גבי יתדות, מהו?	בעי רבא:										!	צט:
מאי קמיבעיא ליה - הנחת חפץ ועשיית מחיצה בהדי הדדי קאתו? היינו דרבי יוחנן											ז	צט:
כי קמיבעיא ליה לרבא - כגון זורק דף וחפץ על גביו, מאי? כיון דבהדי הדדי קאתו - כהנחת חפץ ועשיית מחיצה דמי, או דילמא: כיון דלא אפשר דלא מידלא פורתא והדר נייה - כעשיית מחיצה והנחת											!	צט:
תיקו											■	צט:
פשיטא לי: מים על גבי מים - היינו הנחתן, אגוז על גבי מים - לאו היינו הנחתן.	רבא:										!	צט: